

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

ODDANOST

ODDANOST

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Hauserová, 2022

Cover © Waterhouse Press, LLC, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1912-9 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
ODDANOST

Věnování

*Mým dvěma úžasným, pohledným
a talentovaným synům, Ericovi a Grantovi.
Ať nalézáte štěstí v každém okamžiku svého života.*

PROLOG

Jade

„Dobrý den, Wendy,“ řekla jsem do sluchátka. „Tady je zase Jade Robertsová ze Snow Creek.“

V telefonu se ozvalo těžké povzdechnutí. „Co pro vás mohu udělat, Jade?“

„Mohla byste mi něco říct o vztahu mezi Larrym Wadem a Daphne Steelovou?“

Nastala chvíle ticha. Pak Wendy prohlásila: „Nevím, o čem mluvíte.“

„Mám důvody věřit, že Larry Wade a Daphne Steelová byli sourozenci s různými matkami a stejným otcem.“

Znovu nastalo ticho.

„Podívejte, Wendy, já vím, že už s tím nechcete mít nic společného, ale mně na Steelových hodně záleží.“

„Jen děláte za Larryho špinavou práci.“

„Ano a ne. Zjišťuju pro něj informace z důvodů, které jsou utajené, ale jak víte, mám také vlastní motivaci.“

Zase ticho.

„Proč někdo přepisoval Daphnin rodný i oddací list? A proč nikoho nenapadlo změnit první a druhé jméno jejího otce, když už ty změny prováděl?“

„Nejsem si jistá, o co vám jde, Jade, ale pořád nevím, o čem mluvíte.“

„Podívejte, přece nejsem žádný hlupák. Příjmení na oddacím listu Daphne zní Wadeová. Na jejím rodném listu stojí, že se její otec jmenuje Jonathan Conrad Warren. A otec Larryho Wadea je Jonathan Conrad Wade.“

Další těžké povzdechnutí. „No, vy jste právnička,“ řekla pak. „Tak si dejte všechny ty zlomky informací dohromady.“

„Už mi to do sebe zapadlo. Co ale potřebuju znát, je *důvod*.“

„Ten vám bohužel nemůžu sdělit.“

„Proč ne?“

„Protože si sama nejsem jistá, jestli to vím.“

Samozřejmě že jsem jí to nevěřila. V duchu jsem ji viděla, jak si přejíždí ukazováčkem po tváři. Ale nemohla jsem se sbalit a znovu za ní odletět, abychom si promluvily, pokud se mnou nebude ochotná spolupracovat.

„Dobře, Wendy. Chápu vás. Pokud na to změňte názor, prosím, zavolejte mi. Mé číslo máte.“

Rozloučily jsme se a ukončily hovor.

Po zbytek dne jsem se soustředila na dva případy řízení pod vlivem alkoholu. Ráno jsem měla kvůli nim přijít k soudu. Kromě toho jsem si musela od Steelových aspoň na pár hodin odpočinout a pořád neřešit pouze je. Talona i zbytek jeho rodiny jsem měla moc ráda, ale potřebovala jsem tomu všemu uniknout, i když jen nakrátko. Tohle pátrání mě už vyčerpávalo.

Když jsem skončila práci na svých případech přestupků, šla jsem na internet a vyhledávala jsem si tattoo salony v Grand Junction. Třeba bych mohla přes víkend zajet do města a obejít

je. A možná si najdu jiný obrázek. Takový, který by Talona tak nevyváděl z míry.

Seděla jsem za svým stolem a upíjela z lahve vodu, když Larry strčil hlavu do dveří.

„Dnes odcházím dřív, Jade,“ oznámil mi. „Potřebujete ode mě něco, než odejdu?“

Přistrčila jsem mu přes stůl několik dokumentů. „Jen podepsat tyhle papíry.“

„Jasně, žádný problém.“ Vstoupil do mé kanceláře, oblečený v šortkách, pestré havajské košili a se žabkami na nohou.

„Jedete na pláž?“ usmála jsem se.

„Kéž by. Ale kdepak, беру na odpoledne vnučata na procházku. Máte nějaké plány na víkend?“

„Možná se vypravím do města.“

„Ano? A kvůli čemu?“

„Uvažuji, že bych se nechala tetovat.“ Vtom mi zazvonil telefon. „Promiňte na okamžik.“ Zvedla jsem sluchátko. „Ano?“

„Volá vám Ted Morse, Jade,“ ozvala se Michelle.

Colinův otec? Proč by mi volal? „Dobře, přepojte mi ho.“ Obrátila jsem se k Larrymu. „To bude jen chvilka.“

Přikývl, vzal si dokumenty, posadil se na židli naproti mně a prohlížel si je.

„Jade,“ ohlásila jsem se do telefonu.

„Tady je Ted Morse. Mám pár otázek.“

Copak se téhle rodiny nikdy nezabavím? „Jak to myslíte?“

„Kde je u všech čertů můj syn, Jade? Měl přiletět domů hned po tom soudu. Od chvíle, kdy odsud odletěl, ho ale nikdo neviděl.“

V žilách mi ztuhla krev. „U soudu se vůbec neobjevil. Naposledy jsem ho viděla v sobotu večer.“

Nastalo několik vteřin ticha. „Zase se ozvu,“ řekl pak Colinův otec a telefon zmlkl.

Kde je Colin? Po páteři mi přeběhlo zamrazení a chloupky vzadu na krku se mi zježily.

Larry se na mě pátravě zadíval. „Všechno v pořádku?“

„Ale ano. To byl otec mého bývalého snoubence, hledá syna.“

„Aha.“ Larry načmáral podpis na poslední dokument. „Takže to vaše tetování. Můžu se zeptat, kde si ho necháte udělat?“

„Ještě nevím. Asi v některém salonu v Grand Junction.“

Zasmál se. „Myslel jsem, kde na těle.“

„Aha, jasně. Dole na zádech.“

„To je dobré místo. Bude to vaše první kérka?“

Přikývla jsem.

„Bolí to jako ďas.“

„To jsem slyšela. Ale nevadí mi to.“

Obrátil se k odchodu a můj pulz se rázem dvojnásobně zrychlil. *Nenech ho odejít!* Potřebovala jsem se dozvědět věci, které mi mohl říct jedině on. A Colin teď zmizel. Pochybovala jsem, že by s tím Larry měl cokoli společného, ale bála jsem se, že Talon možná ano. Velmi nutně jsem potřebovala zodpovědět pár otázek. Proto jsem se rozhodla riskovat ztrátu zaměstnání a přístup do všech databází. Musela jsem s tím začít hned. V zájmu vlastního duševního zdraví.

„Larry?“

Obrátil se ke mně. „Ano?“

„Než odejdete, potřebuju se vás ještě zeptat na pár věcí, které souvisejí s tím pátráním ve věci Steelových.“

„No, jak jsem vám říkal, většinou to podléhá utajení, ale jestli budu moct, pomůžu vám.“

Zhluboka jsem se nadechla a sebrala jsem odvalu. „Chci se dozvědět víc o vaší sestře, Daphne Steelové.“

Oči mu rázem ztmavly, obešel stůl a ocitl se až u mě. Rozchvěla jsem se. Ale co mi mohl udělat? Byli jsme ve veřejné kanceláři a za dveřmi seděli Michelle a David. Setkala jsem se s jeho rozzlobeným pohledem a pak jsem sklopila zrak

k podlaze, i když jsem se v duchu pokárala za to, že se mu nedokážu dívat přímo do očí.

Měl laciné žabky. A něco tu bylo v nepořádku.

Larrymu chyběl jeden prst – malíček na levé noze.

PRVNÍ KAPITOLA

Jade

„Co jste to právě řekla?“ Larrymu ztemněl hlas zlostí.

Zvedla jsem pohled od jeho nohou a podívala jsem se mu do zuřivých modrých očí. „Řekla jsem, že chci vědět víc o Daphne Steelové.“

„Jste si jistá, že to bylo všechno?“

Srdce mi divoce bušilo. Vycítil snad moji nervozitu? Když jsem se teď na něj dívala – na jeho mrazivé modré oči, rty sevřené do tenké čárky, na tu jeho plešatější hlavu, která v sobě měla něco podivného, jakoby plazího, na jeho potlačovanou zlost – viděla jsem, jaký skutečně je.

Larry Wade byl sociopat. A bála jsem se, že jsem právě překročila hranici, za kterou začíná být nebezpečný.

Polkla jsem a přikývla. A v duchu jsem se pokárala, že mám strach z téhle naprosté nuly, postrádající jakoukoli etiku. Jenže stál tak blízko mě. A z celého jeho těla čísel vzteklý chlad, který jako by zmrazil vzduch mezi námi. Přestože jsem měla hned za dveřmi své kanceláře Davida a Michelle, nemohla jsem ve

vyptávání na to pravděpodobné příbuzenství pokračovat. To by vyžadovalo kuráž, kterou jsem v té chvíli neměla. Proto jsem se rozhodla zeptat se ho znovu, ale už se nezmiňovat o sourozeneckém vztahu, a raději dát svůj dotaz do souvislosti s tím tajemným odčerpáním pěti milionů dolarů z účtu.

„Ano, chci se dovědět víc o Daphne Steelové. Myslím, že to pomůže našemu pátrání.“

„Připadalo mi, že jste říkala ještě něco jiného.“

Odkašlala jsem si. „Ale ne, to jste mě musel špatně slyšet.“

Zvedl jedno obočí. Panebože, v té chvíli opravdu působil dojmem, že je schopný všeho! Na okamžik jsem si nebyla jistá, jestli mi vůbec odpoví.

„Daphne Steelová zemřela skoro před pětadvaceti lety,“ prohlásil pak.

Skousla jsem si spodní ret. „To vím. A jde mi o to, že se to shoduje s časem, kdy bylo z jednoho z účtů Steelových odesláno pět milionů dolarů neznámému příjemci.“

Larry pomalu couvl a můj pocit paniky trochu opadl. Kdybych k tomu byla donucená, mohla bych přeskočit svůj stůl a vyběhnout ven ze dveří. V mé pouzdrové sukni a vysokých podpatcích by to ale byl pěkný výkon.

„To je zajímavé,“ řekl Larry. „Z tohoto hlediska jsem se na to nedíval.“

To jsem mu nevěřila ani za mák. Na Larryho přání jsem za peníze z městského rozpočtu pátrala po záležitostech rodiny Steelových, ale tohle byla Larryho velice osobní věc, a to přesto, že se o Steelových vyjádřil krátce po našem prvním setkání jako o „dobrých lidech“. Proč by měl tajit skutečnost, že Daphne Steelová byla jeho nevlastní sestra? Samozřejmě jsem chápala, proč by si Steelovi mohli přát, aby je s ním lidé nespojovali. Byl to skutečně odporný a nemorální týpek. Etika pro něj neznamenalala vůbec nic a takhle jeho mrazivá reakce mě vyděsila až do morku kostí.

„Řekl jste mi, že mám hledat cokoli neobvyklého. Myslím si, že tahle věc neobvyklá je.“

Přikývl. „Opravdu se to zdá být zvláštní. Nepodařilo se vám čirou náhodou zjistit, kam ty peníze šly?“

Zavrtěla jsem hlavou. Ve skutečnosti jsem zatím neměla příležitost zkoumat ten převod peněz blíž. Měla jsem příliš práce se zkoumáním vazby mezi Larrym a Daphne a se snahami odhalit, kdo a proč utajoval Talonovo hrdinství. „Stopy jsou velmi dobře zakryté. Nedokázala jsem nic vypátrat.“

Pochybovala jsem ovšem, že ten převod peněz měl cokoli společného s Daphne Steelovou. Měla jsem spíš podezření, že to má vztah k událostem, které se odehrály před pětadvaceti lety a o kterých se mnou Wendy Madiganová nechce mluvit.

„Upřímně řečeno,“ řekl mi Larry, „bych se dál v osudech Daphne Steelové nevrтал. Pokud vím, měla velké psychické potíže. A pátrání po podrobnostech života ženy, která už je dávno po smrti, nám žádné cenné informace neposkytne.“

Možná že by tyhle informace pro něj opravdu neměly cenu. Navíc mi pořád neprozradil důvod, proč zkoumá záležitosti Steelových, až na své podezření, že mohli být zapojeni do organizovaného zločinu a do praní špinavých peněz. Tomu jsem ovšem ani na okamžik nevěřila. Ale na druhé straně jsem toho o Talonově otci věděla jen velmi málo. Možná že bych s pátráním měla začít u Bradforda. Bylo úplně jasné, že si Larry nepřeje, abych odhalovala cokoli dalšího o Daphne.

Rozhodla jsem se ale v téhle pochybné práci pokračovat, protože znamenala, že bych snad něčím, co zjistím, mohla pomoci Talonovi, Marj a jejich bratrům. Současně budu pořád hlídat, jestli se někde nevyskytne jiné zaměstnání. Pro tohle mizeru jsem nehodlala pracovat ani o minutu déle, než bude nezbytně nutné.

V jeho kanceláři už jsem se necítila bezpečně.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem, „pokud to tak chcete. Nebudu už dál Daphne zkoumat. Užijte si odpoledne a večer s vnučaty.“ Doufala jsem, že si to vyloží jako výzvu k odchodu.

Místo toho na mě upřel svůj ledový nemrkající pohled. Opravdu ani jednou nezamrkal. Vrátila jsem se k práci, kterou jsem měla na stole.

„Jade?“ oslovil mě pak.

Vzhlédla jsem k němu a podívala jsem se mu do očí. „Ano?“ Najednou jako by se mi po kůži plazili neviditelní hadi. Stačilo, abych se ocitla v těsné blízkosti Larryho, a už se mi dělala husí kůže. Něco s ním bylo v nepořádku, a vůbec nešlo o ten chybějící prst na noze. Pokud mě mé instinkty varovaly správně, šlo o něco mnohem víc, než že překračoval pravidla profesionální etiky.

Nakrčil horní ret v křivém pousmání. „Užijte si víkend.“ Obrátil se a pomalu vyšel z místnosti.

Uplynulo celých dvacet minut, než jsem se začala cítit natolik bezpečně, abych vstala a odešla také.

DRUHÁ KAPITOLA

Talon

Doktorka Carmichaelová chvíli mlčela. Pak řekla: „Aha, takže jste mluvil pravdu, když jste se mi svěřil, že jste prošel nějakou hrůznou zkušeností.“

Odkašlal jsem si. „Ano, je to pravda.“

„To jsem předpokládala. Domyslela jsem si, že šlo o něco takového. Můžete mi o tom říct něco víc?“

Zvláštní bylo, že teď, když jsem jí řekl to hlavní – to, co jsem v sobě tolik let držel – jsem o tom chtěl mluvit dál. Chtěl jsem jí vyprávět všechno, co se tehdy stalo. A přál jsem si, aby mi pomohla. Nervy jsem měl předrážděné a pulz zrychlený, ale přál jsem si – a *musel jsem* – pokračovat.

„Ano, myslím, že můžu.“

„Tak dobrá, vyprávějte.“

„Drželi mě přes měsíc pod zámkem. Skoro dva měsíce, i když jsem to tehdy nevěděl. Dny a noci mi splývaly a netušil jsem, jak dlouho jsem u nich byl, nebo jaké bylo datum, když jsem se odtamtud dostal.“

„Takže byli tři?“

Přikývl jsem. „Moc podrobností si nepamatuju. Jeden, který je vedl, měl na levém zápěstí tetování fénixe. A tmavě hnědé oči. Na to jsem si vzpomněl teprve nedávno, během řízené hypnózy.“

„Zdá se, že ten ve vás vyvolává největší zlost.“

„Věřte mi, že jsem si žádného z nich neoblíbil.“

„Tak proč se soustřeďujete na něj? Právě jeho jste chtěl ve svém snu zabít.“

Proč to byl právě on? Všechny tři jsem přece z hloubi duše nenáviděl. Ale toho s tetováním – s tím mýtickým ptákem, který pro mě později v životě měl tak protikladné významy – jsem se děsil nejvíc.

Do této chvíle jsem si neuvědomil, že nenávist může být různě silná. Ale bylo to tak, nenáviděl jsem ho nejvíc z těch tří.

„Jak už jsem říkal, on je vedl. Nebo se mi to tak aspoň zdálo. A měl taky největšího...“

Panebože, chci opravdu zacházet do těchtole podrobností?

„Největšího koho?“

Polkl jsem. Byl jsem odhodlaný pokračovat a nic už netajit. „Měl největšího ptáka. Když začal se znásilňováním on, bolelo to nejvíc.“

Doktorka Carmichaelová seděla bez hnutí, jen trochu se-vřela rty. „Vím, že o tomhle se vám velmi těžko mluví, Talone. Pokud byste potřeboval přestávku, řekněte mi to. Po vašem sezení nemám nic na programu, a tak budeme moci pokračovat, pokud byste chtěl.“

No a co? Ovocný sad může počkat. Axel je hodně schopný, dokáže se o všechno postarat. „Nevím, jak dlouho v tom do-kázu pokračovat, paní doktorko, ale můžu to zkusit.“

„Chápu. Prostě mi řekněte, až budete potřebovat pauzu.“

„Tak dobře.“

Doktorka Carmichaelová si odkašlala. „Povězte mi něco o těch druhých dvou.“

Zavřel jsem oči a polkl jsem. „Nikdy mi nepřípadali tak skuteční jako ten s tetováním. Začal jsem mu v duchu přezdívat Tetovaný a tomu druhému Bručoun. Ne že by měl nějak nápadně hluboký nebo bručivý hlas, nejspíš nebyl posazený ani tak nízko, jako dnes ten můj. Možná že jen mluvil hlasitěji, ale tehdy v deseti letech mi to připadalo jako bručení.“

„Aha, a co ten třetí?“

„Ten třetí se většinou držel v pozadí. To on mi vždycky nosil jídlo a vynášel kbelík, když jsem šel na stranu.“

„Chcete tím říct, že se toho ostatního neúčastnil?“

„Ale to ne! Zapojoval se. Jen se zdálo, jako by sám nic nevy-mýšlel a jen se k těm druhým dvěma přidával, chápete?“

„Jaký jste měl pocit z toho, že vám nosil jídlo?“

Jaký jsem z toho měl pocit? Netušil jsem, kam tím míří. „Cože, myslíte tím, že jsem ho snad měl raději, protože mě krmil?“

Zavrtěla hlavou. „To samozřejmě ne. Ale přece jenom vás krmil právě on.“

Zavřel jsem oči a vydechl jsem. „To, čím mě krmil, byly prakticky splašky, paní doktorko. Většinou to bylo tak odpor-né, že by to nežralo ani prase. Ale byl jsem vyhladovělý, a tak jsem to jedl.“

„Aha, chápu.“

Ale chápala to opravdu? Celou dobu si udržela neutrální výraz. Nedokázal jsem z něj vůbec nic vyčíst. Tedy ne že bych byl zvlášť dobrý ve čtení z výrazů tváří.

„Je mi líto, že...“

Prudce jsem vstal. „Jeho prst u nohy.“

„Jak to myslíte?“

„O tom třetím chlápku, co mi nosil jídlo, se mi něco ne-dávno vybavilo. Chyběl mu malíček na levé noze.“

„Opravdu? Takže máme jednoho muže s tetováním fénixe na... kterém zápěstí?“

„Levém.“ Zase jsem se posadil a třel jsem si spánky.

„Dobře. Takže měl tetování fénixe na levém zápěstí a hnědé oči. A další z nich měl hlubší hlas, aspoň pokud se pamatujete, a tomu třetímu chyběl malíček na levé noze, je to tak?“

Přikývl jsem.

„Talone, uvažoval jste někdy o tom, že byste se pokusil ty tři muže odhalit a předat je spravedlnosti?“

„Mí bratři se o tom občas zmínili. Jenže, paní doktorko, já už jsem je nechtěl nikdy v životě vidět. Stejně bych je nepoznal, kdybych je třeba potkal na ulici. Nosili vždycky na obličejích masky. A upřímně řečeno, kdybychom je třeba chytili, uplatnil bych na nich spravedlnost po svém.“

„V tom vám určitě rozumím. Ale víte přece, že za takové uplatnění vlastní spravedlnosti byste dostal doživotní trest.“

„Samozřejmě že to vím, takový hlupák nejsem.“

„Nechtěla jsem naznačit, že bych si to o vás snad myslela. Ale dobře vím, že se lidé někdy nechají unést touhou po odplatě.“

„To je stejně jedno. Nikdy ty chlápky nechytíme. Pokud měli aspoň trochu rozumu, jsou už dlouho někde daleko.“

„To asi ano.“

„Můj starší bratr Joe by rád někoho najal, aby po nich pátral. Ale já jsem to vždycky odmítal.“

„Proč?“

„Protože už nechci celou tu věc otevírat.“

„Copak teď neděláte právě to?“

„Ano, ale smyslem toho, co teď dělám, je mé uzdravení, ne?“

„To máte naprostou pravdu. Potřebujete se uzdravit bez ohledu na to, jestli budou ti tři zločinci dopadeni, nebo ne. A o to mi právě jde.“

Povzdechl jsem si. „Myslím, že neexistuje ani nejmenší šance, že bychom je ještě dokázali najít, paní doktorko. Ve zdejší oblasti působili před pětadvaceti lety, unesli celkem sedm dětí a já jediný jsem z toho vyvázl živý.“

„Jste si jistý, že ty ostatní děti unesli stejní muži?“

Jestli jsem si tím jistý? Domýšlel jsem si to. „Nemohu to vědět jistě, až na jednoho.“

„Na toho vašeho kamaráda, chlapce jménem Luke.“

Přikývl jsem.

„Říkal jste, že toho nikdy nenašli.“

„Nenašli. Ale já jsem ho viděl jako poslední.“

„Viděl jste ho živého?“

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou a srdce se mi divoce rozbušilo. „Už byl mrtvý.“

„Talone, chci, abyste porozuměl jedné věci.“

„A jaké?“

„Nic z toho není vaše chyba.“

„To vím.“ Ale věděl jsem to opravdu? Po všechny ty hrozné dny, kdy mě nikdo nepřicházel zachránit, jsem seděl na té hnusné rozedrané příkrývce v tom odporném temném sklepe a připadal jsem si bezcenný. To, že pro mě nikdo nepřicházel, přece nemohlo mít jiný důvod. „Totiž *myslím si*, že to vím.“

Přikývla. „Chcete říct, že to víte v objektivní, rozumové rovině. Teď v dospělosti víte, že se to stalo jen náhodou a mohlo to postihnout kteréhokoli jiného chlapce z okolí. To, co se vám stalo, jste si nezasloužil o nic víc, než kterákoli z těch dalších dětských obětí. To si samozřejmě uvědomujete. Ale v duši vám pořád ještě žije ta hrůza, která až doteď ovlivňovala váš život.“

Tohle tedy byla zatraceně přesná pravda.

„Takže i když to víte a dokážete tu situaci vidět z odstupu a říkat si, že to nebyla vaše chyba, stejně to v hloubi vaší duše přetrvává a ovlivňuje to způsob, jak sám sebe vnímáte.“

„V tom jste se přesně trefila, paní doktorko.“

Usmála se, ale v očích se jí leskly slzy. „Možná to nebude snadné, ale slibuji vám, že toho nenechám, dokud se nám nepodaří, abyste se dostal tam, kde potřebujete být.“

„Paní doktorko? Ale já jsem přece v pořádku.“

Po tváři se jí skutálela slza. „Já vím, že jste. A budete na tom ještě líp.“

„Tak proč ty slzy?“

„Protože právě proto jsem se stala terapeutkou, Talone. Kvůli takovým dnům, jako je ten dnešní.“

„Co je na dnešním dni tak zvláštního?“

Vzala si z krabičky na stole papírový kapesník a otřela si oči. „Dnes jste tu přiznal, co se s vámi stalo. To byl první opravdový krok v procesu uzdravování. Ještě dlouho s tím nebudeme hotoví. Možná že nás přitom nečeká nic hezkého, ale slibuji vám, že už to aspoň bude jako cesta z kopce, snazší než výstup vzhůru.“

TŘETÍ KAPITOLA

Jade

Nechtěla jsem zůstat sama, ale nedokázala jsem se přimět, abych odjela na ranč. Byl pátek a Marj se vypravila do města na svůj kurz vaření. Panikařila jsem kvůli Larrymu a také kvůli tomu, že je Colin nezvěstný. Vztah s Colinem byl sice už rozhodně za mnou, ale nepřála bych mu, aby ho potkalo něco špatného. Koneckonců jsem ho před časem měla ráda a málem bych s ním strávila život. Sice je pravda, že se ukázalo, že má dost daleko k představám, jaké jsem o něm měla, ale přesto jsem mu nepřála nic zlého.

Kde asi je?

Talon nemůže mít s Colinovým zmizením určitě nic společného... ale přesto jsem se bála, že možná ano.

Talon a jeho bratři byli dobří lidé, ale dokonce i jemný a vyrovnaný Ryan se nechal vyprovokovat, když se naposledy s Colinem setkali.

Zoufale jsem potřebovala Talona vidět. Bude teď doma? To jsem nevěděla. A bude chtít on vidět mě?

Když jsme byli naposledy spolu, řekl mi, že se mu stalo něco nepředstavitelného. Pravděpodobně mluvil o něčem, co ho postihlo, když sloužil na vojně u námořní pěchoty. Ale možná že...

Ujistila jsem ho, že ať se mu stalo cokoli, na tom, co k němu cítím, to nemůže nic změnit. A byla to naprostá pravda.

Dokončila jsem přípravu grilovaného sendviče s čedarem a rajčaty a svalila jsem se na futon, abych si ho snědla a vypila k němu sklenici červeného vína.

Věnovala jsem Talonovi svou lásku. Dala jsem mu i důvěru. A ujistila jsem ho, že se mé city k němu nezmění bez ohledu na to, jaká tajemství v sobě skrývá.

Co víc bych mohla udělat?

To on teď musí přijít ke mně.

Talon je ale přesvědčený, že pro mě není dost dobrý. Vůbec jsem netušila, z čeho tohle jeho přesvědčení pramení. Co se mu mohlo stát tak hrozného, že když byl v zámoří, ze všech sil se snažil, aby ho tam v bojích zabili? K tomu se mi přiznal. Nepokládal se za žádného hrdinu, přestože ho celý svět za hrdinu považoval – nebo aspoň ti, kdo věděli, čím se vyznamenal. Wendy Madiganová odvedla dobrou práci, když dostala za úkol to před většinou lidí utajit.

Toho dne zachránil život šesti lidem – co si o něm asi myslí oni? Určitě ho pokládají za hrdinu. Kdybych na to měla čas, příští týden bych je zkusila vyhledat. Možná že by mi dokázali aspoň zčásti osvětlit, co se tam Talonovi přihodilo.

Dojedla jsem sendvič, dopila jsem víno a odnesla jsem nádobí do kuchyňky – což znamenalo na druhý konec pokoje. Má malá garsonka byla útulná a pohodlná. Teď jsem konečně měla slušný příjem a doufala jsem, že si dostatečně rychle našetřím na zálohu na auto. Pak se budu moct přestěhovat do většího bytu.

Zazvonil mi mobil a já jsem po něm hned hrábla. Byl to můj táta. Nějakou dobu jsme už spolu nemluvili. Neměl ve

zvyku telefonovat, spíš mi občas poslal esemesku, aby zjistil, jak se mám. Hrklo ve mně. Pokud mi volá, muselo se zřejmě stát něco špatného.

„Ahoj, tati, co se děje?“

„Ahoj, zlato.“

„Není ti nic?“

Odkašlal si. „Nic mi nechybí, Jade.“

„Tak proč mi voláš?“

„Jde o tvoji mámu. Měla nehodu.“

Srdce se mi rozbušilo. S matkou jsme se nijak nemilovaly. Naposled jsem ji viděla přede dvěma týdny, když se svým současným přítelem navštívila Grand Junction. Pozvala mě na drahou večeři, mohla jsem si zaplavat v bazénu jejího elegantního pětihvězdičkového hotelu, a tím to bylo vyřízeno. Rozloučila se se mnou náznakem polibku na tvář.

„Panebože, a je v pořádku?“

„Ještě neznám všechny podrobnosti. Ale nevypadá to dobře, zlato.“

„A co... kde je? Vrátila se s tím svým přítelem do lowy?“

„Ne, je v Grand Junction. Myslel jsem si, že za ní asi budeš chtít zajet. Já tam vyrazím hned zítra ráno.“

„To nemusíš, tati. O tohle se můžu postarat já. Je to pořád moje máma, kdežto tvoje žena to už není. A to už dávno. Opravdu vůči ní nemáš žádné povinnosti.“

„Já vím. Ani ty vůči ní nemáš žádné povinnosti, Jade. Ale kdysi jsem ji měl rád a dala mi ten největší dar na světě, tebe. Chci tam být kvůli tobě, zlato.“

Vydechla jsem úlevou. Když tu budu mít svého silného tátu, bude to všechno o moc snazší. „Tak dobře, tati,“ souhlasila jsem. „Ve které je nemocnici? Hned tam pojedu.“

„Valleycrest,“ odpověděl. „Vím jen to, že utrpěla těžké zranění, a když mi před chvílí volali, zrovna ji operovali. Kéž bych tam mohl s tebou být už dnes v noci.“

„S tím si nedělej starosti, tati. Budu v pořádku. Mám tě moc ráda.“ A ukončila jsem hovor.

Má první instinktivní pohnutka byla zavolat Marj. Je to přece má nejlepší kamarádka, a když jsem něco potřebovala, vždycky jsem se obracela na ni. Ale zrovna teď jsem s Marj mluvit nechtěla. Potřebovala jsem jejího bratra.

Talona.

Nebyla to ideální příležitost, jak ho seznámit s mou matkou, ale potřebovala jsem, aby tam jel se mnou. Doprovodil by mě tam, kdybych ho o to požádala? Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. Vymačkala jsem na mobilu jeho číslo.

„Ahoj, modroočko!“

„Ahoj.“

„Co se děje?“

„Potřebuju se s tebou sejít. Prosím. Mohl bys se mnou dnes večer zajet do Grand Junction?“

„Měl jsem hodně těžký den, modroočko. Proč potřebuješ dnes večer jet do města?“

„Je mi moc líto, že jsi měl těžký den. Opravdu. Ale já tě potřebuju. Moje matka... měla nehodu. Teď je v nemocnici Valleycrest v Grand Junction. Operují ji. Dověděla jsem se, že to s ní prý nevypadá dobře. To je všechno, co vím.“

„Ale kotě, to je mi moc líto. Samozřejmě že tam s tebou pojedou.“

Srdce mi poskočilo. „Můžu zajet na ranč a vyzvednout tě.“

„Ne, já se pro tebe zastavím. Nechci, abys řídila, když jsi rozrušená. Budu u tebe asi za půl hodiny.“

„A co Roger?“ zeptala jsem se na Talonova roztomilého pejska. „Marj je dnes večer také ve městě.“

„Napíšu Ryovi zprávu, aby ho ráno pustil ven. Nedělej si starosti, nebude mu nic chybět.“

„Talone, moc ti děkuju. Opravdu moc,“ zašeptala jsem do telefonu. Tělo jsem měla celé ochromené.

Popotáhla jsem a oči mi zvlhly, ale nedokázala jsem se kvůli matce, kterou jsem nikdy nemilovala, rozplakat. Přesto pro mě pořád ještě něco znamenala.

„Jsi v pořádku, modroočko?“

Znovu jsem popotáhla. „Jo.“

„Všechno bude dobré. Teď zůstaň, kde jsi. Než se naděješ, budu u tebe.“ Odmlka. A pak dodal: „A miluju tě.“

Srdce mi překypělo. „Já tě taky miluju, Talone.“

Během jízdy autem do města jsme si toho moc nepověděli. Talon zajel na parkoviště u nemocnice a vysadil mě u vchodu. „Jdi se podívat, jak to vypadá. Já najdu místo na parkování a hned za tebou přijdu.“

Rychle jsem vystoupila a hnala jsem se dovnitř. Došla jsem k recepčnímu pultu. „Potřebuju najít svou matku. Jmenuje se Brooke Baileyová.“

Recepční něco naťukala do počítače. „Nic tu nemám.“

„Měla nehodu.“

„V tom případě se musíte zeptat na pohotovostním příjmu.“

„Ale teď ji operují! Tak o ní určitě musíte mít...“

„Promiňte, paní. Musíte se zeptat na pohotovosti. Jděte tamhle chodbou vpravo.“

Mohla se snad chovat ještě hruběji? Rychle jsem se otočila a skoro jsem se rozběhla chodbou k pohotovosti.

Samozřejmě že tu čekala spousta lidí. Musela jsem se postavit do fronty a v duchu jsem klela. Pokud do nemocnice matku přijali, tak proč o tom nemají v počítači záznam?

Talon se objevil asi po deseti minutách, když jsem konečně měla přijít na řadu u recepcce.

„Už něco víš?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Pořád ještě čekám, abych se dověděla, co se vlastně děje.“

Pacient přede mnou se šel posadit a recepční na mě kývla. „Jak vám mohu pomoci?“

„Hledám svoji matku. Jmenuje se Brooke Baileyová. Měla nehodu.“ Páni, vždyť jsem ani nevěděla, o jakou nehodu šlo. Předpokládala jsem, že o autohavárii.

Recepční něco natukala do počítače. „Ano, je na chirurgii.“

„Co se jí stalo? Bude v pořádku?“

„Bohužel vám toho nemohu říct víc. Budete si muset promluvit s jejím lékařem.“

Talon přistoupil k recepčnímu pultu. „To je absurdní, ona je přece její dcera, proboha. To ji nemůžete aspoň uklidnit?“

Recepční ho přelétla pohledem a její tvrdý výraz znězněl. „Ráda bych to udělala, pane. Chápu, jak se musí cítit.“

„Určitě se můžete podívat do počítače a povědět nám, co paní Baileyové operují, ne?“

Recepční se usmála a na okamžik už jsem doufala...

„Je mi líto, pane. Informace o zdravotním stavu nesmíme sdělovat. Budete si muset promluvit s lékařem nebo ošetřovatelkou. Oznámím sestře, která má službu, že tu jste, a jak bude moci, přijde si sem s vámi promluvit.“ Podívala se na mě. „Jak se jmenujete, slečno?“

„Jade. Jade Robertsová. Jsem její dcera.“

Něco natukala na klávesnici. „Posaďte se, prosím. Sestra vás tu za chvíli vyhledá.“

Talon si těžce povzdechl. „Dobře. Oceňujeme, že jste nám pomohla.“

Vzal mě za paži a vedl mě k dvojici prázdných sedadel. Obklopovaly nás fňukající děti a sténající dospělí, ale nemohla jsem se přimět, abych je litovala.

Srdce mi prudce bušilo. Copak mi na mé matce opravdu záleží? To by pro mě byla novinka. Zalykala jsem se slzami a v duchu jsem sváděla vnitřní boj. Chtělo se mi kvůli ní plakat. Ale proč?

Talon mi stiskl ruku. „Není ti nic?“

V té chvíli jako by se provalila hráz. Slzy, které jsem tak dlouho potlačovala, mi vytryskly z očí. Tiše jsem štkala a vůlí jsem se ovládala, abych se nesložila. Talon vytáhl z kapsy červený šátek a podal mi ho.

Otřela jsem si oči a vysmrkala jsem se.

Co se to se mnou děje?

Odpověď byla jasná. Je to má matka. Dala mi život, a za to si zaslouží můj vděk.

Talon mě držel za ruku a tiše jsme čekali, dokud k nám nepřistoupila žena v zeleném chirurgickém plášti.

„Paní Robertsová?“

„Ano, jsem Jade Robertsová.“

„Jste tu kvůli Brooke Baileyové!“

„Ano. Jsem její dcera. Co mi můžete říct o jejím stavu?“

„Byla to čelní srážka. Seděla na místě spolujezdce a selhal jí airbag.“

S leknutím jsem se prudce nadechla. „Kdo řídil?“

„Její přítel. Neutrpěl žádná velká zranění. Airbag mu jen vyrazil dech a utrpěl pár šrámů a možná má zlomené žebro. Už ho propustili.“

„A co má matka?“

„Má vážné tržné rány, pohmožděniný a odřeniny. Zlomené koleno, žebra, pohmožděnou pánev. Možná také vnitřní zranění a poškození mozku. Lékaři se jí v této chvíli snaží stabilizovat.“

Poškození mozku? „Panebože.“

Talon mi stiskl ruku.

„Naštěstí měla zapnutý bezpečnostní pás, jinak by to nepřežila.“

„A proč ten airbag...“ nedokázala jsem to pochopit.

„To nevíme. I airbagy mohou selhat.“

„S kým tam byla?“